

for at opfylde målsætningerne er en aktiv og målrettet lokal indsats både inden for sundhedsvæsenet og på andre samfundsområder.

Den foreslåede bestemmelse retter sig mod forebyggelse af sygdomme og ulykker samt fremme af befolkningens sundhed og ikke mod f.eks. forebyggelse af kriminalitet og fjernelse af børn fra hjemmet. I et vist omfang vil der dog være et sammenfald mellem de forskellige typer forebyggelse, hvilket understreger behovet for og nødvendigheden af et samarbejde mellem de forskellige sektorer i samfundet på dette område.

Bestemmelsen sigter ikke specielt mod sundhedsvæsenet, men mod alle kommunale og amtskommunale opgaveområder, det vil først og fremmest sige undervisningsområdet, socialområdet, fritidssektoren, trafikområdet og miljøområdet. Forebyggelsesopgaven er en tværgående opgave.

Allerede i dag yder kommuner og amtskommuner en væsentlig indsats på forebyggelsesområdet både i form af selvstændige forebyggelsesaktiviteter og som led i løsningen af deres opgaver inden for de enkelte sektorer. Fra trafikområdet kan nævnes lokale færdselssikkerhedskampagner og cykelstinet, fra folkeskoleområdet undervisning i sundhedslære og temadage om sundhed, fra social- og sundhedsområdet rådgivning af kriseramte familier og etablering af mødregrupper, grupper for pensionister, kronisk syge m.v., fra fritidssektoren idrætstilbud, fritidsundervisning m.v..

Ud over at igangsætte og forestå forebyggelsesaktiviteter bidrager kommuner og amtskommuner til den forebyggende indsats ved at formidle viden og erfaringer, deltage i, støtte og koordinere lokale forebyggende aktiviteter. Enkelte amtskommuner kan tilbyde egentlig konsulentstøtte til lokale forebyggende foranstaltninger.

Mens størstedelen af amtskommunerne allerede har lagt deres indsats på forebyggelsesområdet i fastere rammer, er det endnu ikke så udbredt i kommunerne. I forbindelse med behandlingen af de kommunale redegørelser og de amtskommunale sundhedsplaner i henhold til kapitel 11 vil den enkelte kommunalbestyrelse og det enkelte amtsråd få lejlighed til nærmere at overveje og drøfte kommunens og amtskommunens tilrettelæggelse af det forebyggende arbejde ud fra lokale behov og forhold.

Bestemmelsen i stk. 2 indebærer en udvidet rådgivning og bistand fra embedslægeinstitutionerne over for kommuner og amtskommuner på forebyggelsesområdet.

Efter lov om embedslægeinstitutioner m.v. omfatter embedslægeinstitutionernes opgaver i dag bl.a. rådgivning over for statslige myndigheder samt amts-

kommunale og kommunale myndigheder om lægelige, hygiejniske, miljømæssige og socialmedicinske spørgsmål. Hovedparten af denne rådgivningsvirksomhed har et forebyggende sigte.

En bredere rådgivningsvirksomhed fra embedslægerne på forebyggelsesområdet vil kunne være en væsentlig støtte til den forebyggende og sundhedsfremmende indsats i kommuner og amtskommuner. Det gælder især på det socialmedicinske område, hvor der ikke – som på miljø- og hygiejneområdet – er andre offentlige myndigheder m.v. til at varetage udvidede rådgivningsopgaver.

I dag spænder embedslægernes aktiviteter på dette område fra mindre rådgivningsopgaver over samfundsmedicinske analyseopgaver til mere forsøgsprægede aktiviteter. Som eksempler på disse forskellige aktiviteter kan nævnes støtte til og deltagelse i kommunale og amtskommunale forebyggelsesråd, analyser og vurderinger af befolkningens sundhedstilstand, forbrug af sundhedsvæsenet m.v., analyser af sundhedsvæsenets tilrettelæggelse samt forsøg med forebyggelse af ulykker, medicinmisbrug m.v.. Denne form for aktiviteter bør fremover indgå med større vægt i embedslægeinstitutionernes arbejde.

Embedslægerne bør derudover søges inddraget mere aktivt i de centrale sundhedsmyndigheders forebyggende og sundhedsfremmende foranstaltninger f.eks. i forbindelse med opfølgningen af Regeringens Forebyggelsesprogram.

Til § 6

Begreberne, amtskommune, bopælsamtskommune og bopælskommune, er foreslået defineret i bestemmelsen for at lette den sproglige udformning af lovens øvrige tekst.

Det foreslås udtrykkeligt at lade folkeregistertilmeldingen være afgørende for, hvor en person anses for at have bopæl. De få personer, der i folkeregistret er registreret uden fast bopæl, jf. folkeregisterlovgivningen, har dog ligeledes ret til lovens ydelser. Finansieringen af ydelser påhviler i sådanne tilfælde den kommune, hvor pågældende senest har været registreret med fast bopæl. Finansieringen af de ydelser, amtskommunerne har ansvar for, fastlægges på tilsvarende måde.

Til kapitel 2

Bestemmelserne i lovforslagets kapitel 2 fastlægger, hvilke personer der er berettiget til lovens ydelser, dvs. ydelser vedrørende graviditet og fødsel, sundhedspleje, helbredsundersøgelse, vaccination, tandpleje, hjemmesygepleje, ydelser i privat praksis,